

Lectio Divina segédanyag

A év – Jn 4,5-42

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Lectio Divina munkacsoport:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Livia, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Rácz Dávid, Haász Rebeka Anna, Görföl Tibor

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Vermes Nikolett

Szemlélődési nézőpont

Asztalos Livia

Szerkesztő

Hegyi László

Tanítóhivatali nézőpont

Járai Ferenc, Sárszegi Judit

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Harag Márton

Mohay Réka, Rácz Dávid

Lektorálta: Nyúl Viktor és Hegyi László

Nyelvhelyesség: Nyúlné Révfalvi Ildikó

+ EVANGÉLIUM Szent János könyvéből

Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás.

Abban az időben:

Jézus Szamaria egyik városába, Szikárba érkezett, közel ahhoz a földhöz, amelyet Jákob adott fiának, Józsefnek. Ott volt Jákob kútja. Mivel Jézus útközben elfáradt, leült a kútnál. Az idő dél felé járt.

Közben odajött egy szamariai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus megkérte: „Adj innom!” Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. Az asszony elcsodálkozott: „Hogyan kérhetsz te, zsidó létedre tőlem, szamariai asszonytól inni?” A zsidók ugyanis nem érintkeznek a samaritánusokkal. Jézus így felelt: „Ha ismernéd Isten ajándékát, és tudnád, hogy ki mondja neked: »Adj innom!«, inkább te kérnéd őt, és ő élő vizet adna neked.” Az asszony ezt felelte: „Uram, hiszen vödöröd sincs, a kút pedig mély. Honnan vennéd az élő vizet? Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk ezt a kutat adta, amelyből ő maga is ivott, meg a fiai és az állatai?”

Jézus erre megjegyezte: „Mindaz, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, nem szomjazik meg soha többé. Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Erre az asszony megkérte: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne legyek szomjas, és ne kelljen ide járnom vizet meríteni!” Jézus így szólt: „Menj, hívd a férjedet, és jöjj ide!” Az asszony ezt felelte: „Nincs is férjem!” Mire Jézus: „Jól monddod, hogy nincs férjed. Mert öt férjed volt, és akid most van, az sem a férjed. Ezt helyesen mondtad.” Ekkor így szólt az asszony: „Uram, látom, hogy próféta vagy! Atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálem az a hely, ahol imádni kell őt.” Jézus ezt felelte: „Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor az Atyát nem itt és nem is Jeruzsálemben fogjátok imádni. Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi pedig azt, akit ismerünk, hiszen az üdvösség a zsidóktól ered. De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat vár. Isten ugyanis Lélek, ezért akik őt imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Az asszony így szólt: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek. Ha majd eljön, ő tudtunkra ad mindent.” Erre Jézus kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Tanítványai éppen visszaérkeztek, és meglepődtek, hogy asszonnyal beszélget. De nem kérdezte meg egyikük sem: „Mit akarsz tőle?”, vagy: „Miért beszélgetsz vele?”

Az asszony pedig otthagya korsóját, elsietett a városba és elmondta az embereknek: „Gyertek, nézzétek meg azt az embert, aki mindent elmondott, amit tettem! Lehet, hogy ő a Krisztus?” Ki is jöttek a városból, és odagyűltek köréje.

Közben a tanítványok megkínálták őt: „Mester, egyél!” Jézus azonban ezt mondta nekik: „Van nekem olyan étel, amelyről ti nem tudtok!” Erre a tanítványok kérdezgetni kezdtek egymást: „Talán valaki hozott neki ennivalót?” De Jézus megmagyarázta: „Az én ételém az, hogy megtegyem annak akaratát, aki engem küldött, és hogy befejezzem az ő művét. Ugye, azt mondjátok: Még négy hónap, és itt az aratás. Íme, én azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a földeket, aransárgák már, készek az aratásra. Az arató elnyeri most jutalmát: Begyűjti a termést az örök életre, hogy aki vetett, együtt örülhessen azzal, aki arat. Mert igaza van a közmondásnak: Az egyik vet, a másik arat. Én azért küldtelek titeket, hogy learassátok, amivel nem ti fáradtatok. Mások fáradoztak, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.”

Abból a városból, a szamaritánusok közül sokan hittek benne, mivel az asszony tanúsította: „Mindent elmondott, amit tettem.” Mikor azután kijöttek hozzá a szamaritánusok, megkérték őt, hogy maradjon náluk. Ott is maradt két napig. Ezután így szóltak az asszonyhoz: „Most már nem a te szavadra hiszünk. Hallottuk őt mi magunk is, és tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus nézőpont

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

⁵ ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχὰρ πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ τῷ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

Jön tehát a Szamaria Szikárnak nevezett városába, közel a földbirtokhoz, amit Jákob adott fiának: Józsefnek.

⁶ ἦν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακῶς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ ὥρα ἦν Ἦως ἕκτη.

Ott volt pedig Jákob forrása. Jézus tehát kimerülve a vándorúttól egyszerűen leült a forrás mellé: hat óra körül volt.

⁷ Ἐρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς: **Δός μοι πεῖν**
Jön egy asszony Szamariából vizet meríteni. Mondja neki Jézus: „Adj nekem inni!”

⁸ οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσιν.

A tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmet vásároljanak.

⁹ λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρίτις Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ’ ἐμοῦ πεῖν αἰτεῖς ἄγναικός Σαμαρίτιδος οὔσης; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρίταις.

Mondja tehát neki a szamariai asszony: „Hogyan kérsz te zsidó lévén tőlem, egy szamariai asszonytól, inni?” Ugyanis szamariaiakkal nem érintkeznek zsidók.

¹⁰ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ καὶ τίς ἐστὶν ὁ λέγων σοι: **Δός μοι πεῖν**, σὺ ἂν ἤτησας αὐτὸν καὶ ἔδωκεν ἅν σοι **ὑδωρ ζῶν**.

Felelte Jézus, és mondta neki: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki mondja neked: »Adj nekem inni!«, te kérnéd őt, és adna neked élő vizet.”

¹¹ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὐτε ἀντλημα ἔχεις καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶν βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ **ὑδωρ τὸ ζῶν**;

Mondja neki az asszony: „Uram, nincsen merítő edényed sem, meg aztán a kút mély: honnan van tehát neked az élő víz?”

¹² μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιεν καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

Nagyobb vagy te talán Jákob atyánknál, aki adta nekünk a kutat, és ő maga ebből ivott, és az ő fiai, meg az ő állatai?

¹³ ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν·

Jézus felelte és mondta neki: „Mindaz, aki iszik ebből a vízből, meg fog szomjazni ismét:

¹⁴ ὃς δ' ἂν πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ ἴδιψήσει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγή ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Viszont aki csak iszik a vízből, amit én fogok adni neki, nem fog megszomjazni örökre, hanem a víz, amit adni fogok neki, az örök életre buzogó víz forrása lesz benne.

¹⁵ λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἴδιέρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.

Mondja neki az asszony: „Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak át ide meríteni.”

¹⁶ λέγει ἑαυτῇ· Ὑπαγε φώνησον ἑτὸν ἄνδρα σου ἵ καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε.

Mondja neki: „Menj el, hívd a te férjedet, és jöjj ide!”

¹⁷ ἀπεκρίθη ἡ γυνή καὶ εἶπεν ἑαυτῷ· Οὐκ ἔχω ἄνδρα. λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς Καλῶς εἶπας ὅτι Ἄνδρα οὐκ ἔχω·

Felelte az asszony és mondta neki: „Nincs férjem.” Jézus mondja neki: „Jól mondtad, hogy nincsen férjem:

¹⁸ πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστιν σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας.

Ugyanis öt férjed volt, és most, aki van neked, nem a te férjed: ezt helyesen mondtad.”

¹⁹ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.

Mondja neki az asszony: „Uram, látom: Te próféta vagy.

²⁰ οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱεροσολύμοις ἔστιν ὁ τόπος ὅπου ἑπροσκυνεῖν δεῖ.

A mi atyáink ezen a hegyen imádtak: ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol imádni kell.”

²¹ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Πίστευέ μοι, γύναι, ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν Ἱεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ πατρί.

Mondja neki Jézus: „Higgy nekem, asszony: eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.”

²² ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἶδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἶδαμεν, ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν·

Ti imádjátok, amit nem ismertek: mi imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól van.

²³ ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσιν τῷ πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ, καὶ γὰρ ὁ πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν·

De eljön az óra és most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát: ugyanis az Atya azt kívánja, hogy ilyenek legyenek azok, akik őt imádják.

²⁴ πνεῦμα ὁ θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

Lélek az Isten, és kell, hogy akik őt imádják, lélekben és igazságban imádják."

²⁵ λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος χριστός ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν ἅπαντα.

Mondja neki az asszony: „Tudom, hogy eljön a Messiás, a Krisztusnak nevezett: amikor az eljön, mindent fel fog tární nekünk.”

²⁶ λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

Mondja neki Jézus: „Én vagyok, aki veled beszélek.”

²⁷ Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἑθαύμαζον ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπεν· Τί ζητεῖς; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

Eközben pedig megjöttek a tanítványai, és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszélgetett; senki sem mondta, „mit kívánsz”, vagy „mit beszélsz vele?”

²⁸ ἀφῆκεν οὖν τὴν ὕδριαν αὐτῆς ἡ γυνή καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις·

Ott hagyta tehát az asszony az ő korsóját, és elment a városba, és mondja az embereknek:

²⁹ Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ἃ ὅσα ἐποίησα μήτι οὗτός ἐστιν ὁ χριστός;

„Jöjjetek, nézzetek egy embert, aki mindazokat elmondta nekem, amiket tettem, talán esetleg ez a Krisztus?”

³⁰ ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἦρχοντο πρὸς αὐτόν.

Kijöttek a városból, és eljöttek hozzá.

³¹ Ἐν τῷ μεταξύ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· Ῥαββί, φάγε.

Eközben a tanítványok kérték őt mondván: „Rabbi, egyél!”

³² ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ βρωσὶν ἔχω φαγεῖν ἣν ὑμεῖς οὐκ οἶδατε.

De az mondta nekik: „Énnekem van élelem, amelyet egyem, amit ti nem ismertek.”

³³ ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους Μή τις ἦνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

A tanítványok tehát mondták egymásnak: „Talán csak nem hozott valaki neki enni?”

³⁴ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρωμά ἐστιν ἵνα ἱποιήσω τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

Mondja nekik Jézus: „Az én eledelem az, hogy megtegyem annak az akaratát, aki küldött engem, és (be)teljesítsem az ő munkáját.

³⁵ οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι Ἔτι τετράμηνός ἐστιν καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; ἰδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ εἰσιν πρὸς θερισμόν· ἤδη

Ti nem mondjátok, hogy már csak négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a ti szemeiteket, és nézzétek a szántóföldeket: már fehérek az aratásra.

³⁶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρη καὶ ὁ θερίζων.

az arató megkapja a bért, és összegyűjti a termést az örök életre, hogy a vető együtt örüljön az aratóval.

³⁷ ἐν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἔστιν ἀληθινὸς ὅτι Ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων·

Ebben ugyanis igaz a mondás: »Más az, aki vet, és más az, aki arat.«

³⁸ ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε ἄλλοι κεκοπιάκασιν, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

Én elküldtelek titeket aratni, amiért nem ti dolgoztatok meg keményen, mások dolgoztak meg keményen, és ti az ő fáradozásukba álltatok be.”

³⁹ Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαριτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης ὅτι Εἶπέν μοι πάντα ἃ ἐποίησα.

Abból a városból pedig a szamariaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki tanúskodott: „Mindent elmondott nekem, amit tettem.”

⁴⁰ ὥς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαριῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

Amint tehát a samariaiak oda jöttek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk, és ott maradt két napot.

⁴¹ καὶ πολλῶ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ,

És sokkal többen hittek az ő szava miatt,

⁴² τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι Οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλίαν πιστεύομεν αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ ἑκόσμου.

az asszonynak pedig mondták: „Már nem a te beszéded miatt hiszünk, ugyanis magunk meghallgattuk és felismertük, hogy ez valóban a világ üdvözítője.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

⁵ Venit ergo in civitatem Samariae, quae dicitur Sichar, iuxta praedium, quod dedit Iacob Ioseph filio suo;

⁵ Odaért Szamária egyik városához, Szikarhoz; ez annak a földnek a közelében volt, amelyet Jákob fiának, Józsefnek adott.

⁵ Megérkezett tehát Szamaria egyik városába, amelyet Szikarnak neveznek, közel ahhoz a földdarabhoz, amelyet Jákob a fiának, Józsefnek adott.

⁵ Útközben Szamaria egyik városába, Szikárba érkezett, közel ahhoz a földhöz, amit Jákob adott fiának, Józsefnek.

⁵ Megy vala azért Samáriának Sikár nevű városába, annak a teleknek szomszédjába, a melyet Jákob adott vala az ő fiának, Józsefnek.

⁵ Így jutott el Szamaria egyik városához, amelynek Szikar volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákob adott fiának, Józsefnek.

⁶ erat autem ibi fons Iacob. Iesus ergo fatigatus ex itinere sedebat sic super fontem; hora erat quasi sexta.

⁶ Ott volt Jákob kútja. Jézus elfáradt az úton, azért leült a kútnál. A hatodik óra felé járt az idő.

⁶ Ott volt Jákob kútja. Jézus akkor elfáradva az úttól, azon nyomban leült a kútnál. Körülbelül a hatodik óra volt.

⁶ Ott volt Jákob kútja. Jézus a megtett úttól fáradtan leült a kúthoz. Ez a hatodik órában történt.

⁶ Ott vala pedig a Jákob forrása. Jézus azért, az utazástól elfáradva, azonmód leüle a forráshoz. Mintegy hat óra vala.

⁶ Ott volt Jákob forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál. Dél felé járt.

⁷ Venit mulier de Samaria haurire aquam. Dicit ei Iesus: "Da mihi bibere";

⁷ Egy samáriai asszony odament vizet meríteni. Jézus megszólította: „Adj innom!”

⁷ Odajött egy samáriai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus azt mondta neki: »Adj innom!«

⁷ Odajött egy samáriai asszony, hogy vizet merítsen. Jézus megkérte: „Adj innom.”

⁷Jöve egy samáriabeli asszony vizet meríteni; monda néki Jézus: Adj innom!

⁷Egy szamaritánus asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: – Adj innom!

⁸discipuli enim eius abierant in civitatem, ut cibos emerent.

⁸Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek.

⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy élelmet vegyenek.

⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

⁸Az ő tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

⁸Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

⁹Dicit ergo ei mulier illa Samaritana: “Quomodo tu, Iudaeus cum sis, bibere a me poscis, quae sum mulier Samaritana?”. Non enim coutuntur Iudaei Samaritanis.

⁹A samáriai asszony így válaszolt: „Hogyan? Zsidó létedre tőlem, samáriai asszonytól kérsz inni?” [A zsidók ugyanis nem érintkeztek a samáriaiakkal.]

⁹A samariai asszony erre azt mondta neki: »Zsidó létedre hogyan kérhetsz te inni tőlem, aki samariai asszony vagyok?« Mert a zsidók nem érintkeznek a samariaiakkal.

⁹Az asszony elcsodálkozott: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem, samariai asszonytól kérsz inni?” A zsidók ugyanis nem érintkeznek a samariaiakkal.

⁹Monda azért néki a samáriai asszony: Hogy kérhetsz inni zsidó létedre én tőlem, a ki samáriai asszony vagyok?! Mert a zsidók nem barátkoznak a samáriaiakkal.

⁹A szamaritánus asszony ezt mondta: – Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én szamaritánus nő vagyok? A zsidók ugyanis nem használnak a szamaritánusokkal közös edényeket.

¹⁰Respondit Iesus et dixit ei: “Si scires donum Dei, et quis est, qui dicit tibi: “Da mihi bibere”, tu forsitan petisses ab eo, et dedisset tibi aquam vivam”.

¹⁰Jézus ezt felelte neki: „Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked.”

¹⁰Jézus azt felelte: »Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki mondja neked: ‘adj innom’, talán te kérted volna őt, és ő élő vizet adott volna neked.«

¹⁰Jézus így felelt: „Ha ismernéd Isten ajándékát és tudnád, aki mondta neked: adj innom, inkább te kérnéd őt, és ő élővizet adna neked.”

¹⁰Felele Jézus és monda néki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja neked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.

¹⁰Jézus így válaszolt: – Ha ismernéd Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád „Adj innom!”, akkor te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.

¹¹ Dicit ei mulier: “Domine, neque in quo haurias habes, et puteus altus est; unde ergo habes aquam vivam?”

¹¹ „Uram – mondta erre az asszony –, hiszen vödöröd sincs, a kút pedig mély. Honnan vehetnél hát élő vizet?”

¹¹ Az asszony így szólt: »Uram, nincs is mivel merítened, a kút pedig mély; honnan vennéd hát az élő vizet?»

¹¹ „Uram, szólt az asszony, hiszen vödöröd sincs, a kút pedig mély. Honnan veszed az élővizet?”

¹¹ Monda néki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, és a kút mély: hol vennéd tehát az élő vizet?

¹¹ Az asszony így szólt hozzá: – Uram, meritőedényed sincs, és a kút mély. Honnan vennéd az élő vizet?

¹² Numquid tu maior es patre nostro Iacob, qui dedit nobis puteum, et ipse ex eo bibit et filii eius et pecora eius?”.

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki ezt a kutat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival együtt?”

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk a kutat adta, amelyből ő maga, fiai és jószágai is ittak?»

¹² Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki nekünk ezt a kutat adta, amelyből ő maga is ivott, meg fiai és állatai is?”

¹² Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákobnál, a ki nekünk adta ezt a kutat, és ebből ivott ő is, a fiai is és jószága is?

¹² Talán nagyobb vagy atyánknál, Jákobnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?

¹³ Respondit Iesus et dixit ei: “Omnis, qui bibit ex aqua hac, sitiet iterum;

¹³ Jézus azt mondta neki feleletül: „Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik.

¹³ Jézus azt felelte: »Mindaz, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

¹³ Jézus erre megjegyezte: „Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik.

¹³ Felele Jézus és monda néki: Mindaz, a ki ebből a vízből iszik, ismét megszomjúhozik:

¹³ Jézus így válaszolt neki: – Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik,

¹⁴ qui autem biberit ex aqua, quam ego dabo ei, non sitiet in aeternum; sed aqua, quam dabo ei, fiet in eo fons aquae salientis in vitam aeternam”.

¹⁴ De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

¹⁴ de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé nem szomjazik meg, hanem a víz, amelyet adok neki, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.«

¹⁴ De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik soha többé. Az a víz melyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

¹⁴ Valaki pedig abból a vízből iszik, a melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.

¹⁴ de aki majd abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik. A víz, amit majd én adok neki, forrássá lesz benne, amely az örök életre buzog.

¹⁵ Dicit ad eum mulier: “Domine, da mihi hanc aquam, ut non sitiam neque veniam huc haurire”.

¹⁵ Erre az asszony kérte: „Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni.”

¹⁵ Erre az asszony így szólt: »Uram, add nekem azt a vizet, hogy ne szomjazzam, és ne járjak ide meríteni!«

¹⁵ „Uram, kérte az asszony, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam és ne kelljen ide járnom meríteni.”

¹⁵ Monda néki az asszony: Uram, add nékem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam, és ne jőjjek ide meríteni!

¹⁵ Az asszony erre ezt mondta: – Uram, add nekem ezt a vizet, hogy ne szomjazzam meg többé, és ne kelljen idejárnom meríteni!

¹⁶ Dicit ei: “Vade, voca virum tuum et veni huc”.

¹⁶ Jézus így válaszolt: „Menj, hívd el a férjedet, és gyere vissza!”

¹⁶ Jézus ezt felelte neki: »Menj, hívd el a férjedet, és jöjj ide!«

¹⁶ „Menj, szólt (Jézus), hívd el férjedet és jöjj ide.”

¹⁶ Monda néki Jézus: Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide!

¹⁶ Jézus így szólt hozzá: – Menj el, hívd a férjed, és jöjj vissza!

¹⁷ Respondit mulier et dixit ei: “Non habeo virum”. Dicit ei Iesus: “Bene dixisti: “Non habeo virum”;

¹⁷ „Nincs férjem” – felelte az asszony. Jézus erre azt mondta neki: „Jól mondtad, hogy nincs férjed,

¹⁷ Az asszony erre kijelentette: »Nincs férjem.« Jézus ezt válaszolta: »Jól mondtad: ‘Nincs férjem’.

¹⁷ „Nincs férjem” – felelte az asszony. Jézus ráhagyta: „Jól mondtad: nincs férjem.

¹⁷ Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Monda néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem;

¹⁷ Az asszony így válaszolt: – Nincs férjem. Jézus erre ezt mondta: – Jól mondtad, „nincs férjem”,

¹⁸ *quinque enim viros habuisti, et nunc, quem habes, non est tuus vir. Hoc vere dixisti”.*

¹⁸ mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem férjed. Így igazat mondtál.”

¹⁸ Mert öt férjed volt, és akid most van, az nem férjed. Ezt helyesen mondtad.«

¹⁸ Öt férjed volt, s akid most van, az sem férjed. Ezt helyesen mondtad.”

¹⁸ Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad.

¹⁸ mert öt férjed volt, és akivel most élsz, nem a férjed. Ebben igazat mondtál.

¹⁹ *Dicit ei mulier: “Domine, video quia propheta es tu.*

¹⁹ „Uram – válaszolta az asszony –, látom, próféta vagy.

¹⁹ Az asszony ekkor így szólt: »Uram, látom, hogy próféta vagy.

¹⁹ „Uram, ismerte be az asszony, látom, próféta vagy.

¹⁹ Monda néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.

¹⁹ Az asszony ekkor így felelt: – Uram, látom, hogy próféta vagy.

²⁰ *Patres nostri in monte hoc adoraverunt, et vos dicitis quia in Hierosolymis est locus, ubi adorare oportet”.*

²⁰ Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádni.”

²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van a hely, ahol őt imádni kell.«

²⁰ Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálem az a hely, ahol imádni kell őt.”

²⁰ A mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak; és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, a hol imádkozni kell.

²⁰ Atyáink ezen a hegyen imádták Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a Hely, ahol Istent imádni kell.

²¹ *Dicit ei Iesus: “Crede mihi, mulier, quia venit hora, quando neque in monte hoc neque in Hierosolymis adorabitis Patrem.*

²¹ „Hidd el nekem, asszony – mondta Jézus –, elérkezik az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát.

²¹ Jézus azt felelte neki: »Hidd el nekem, asszony, hogy eljön az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát.

²¹ Jézus így válaszolt: „Hidd el nekem, asszony eljön az óra, mikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát.

²¹ Monda néki Jézus: Asszony, hidd el nékem, hogy eljő az óra, a mikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

²¹ Jézus így válaszolt: – Higgy nekem, asszony, eljön az óra, amikor nem is ezen a hegyen, és nem is Jeruzsálemben imádjátok majd az Atyát.

²² Vos adoratis, quod nescitis; nos adoramus, quod scimus, quia salus ex Iudaeis est.

²² Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól ered.

²² Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól van.

²² Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól való.

²² Ti azt imádjátok, a mit nem ismertek; mi azt imádjuk, a mit ismerünk: mert az üdvösség a zsidók közül támadt.

²² Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt imádjuk, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól jön.

²³ Sed venit hora, et nunc est, quando veri adoratores adorabunt Patrem in Spiritu et veritate; nam et Pater tales quaerit, qui adorent eum.

²³ De elérkezik az óra, s már itt is van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat akar.

²³ De eljön az óra, és már itt is van, amikor az igazi imádók Lélekben és igazságban fogják imádni az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres magának.

²³ De eljön az óra, sőt már itt is van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Az Atya ilyen imádókat kíván.

²³ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóiul.

²³ Igen, eljön az óra – sőt már itt van –, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya ilyen imádókat keres.

²⁴ Spiritus est Deus, et eos, qui adorant eum, in Spiritu et veritate oportet adorare”.

²⁴ Az Isten lélek, ezért akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

²⁴ Az Isten lélek, és akik őt imádják, Lélekben és igazságban kell őt imádniuk.«

²⁴ Lélek az Isten: akik imádják, lélekben és igazságban kell imádniuk.”

²⁴ Az Isten lélek: és a kik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.

²⁴ Az Isten lélek, és akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.

²⁵ Dicit ei mulier: "Scio quia Messias venit – qui dicitur Christus C; cum venerit ille, nobis annuntiabit omnia".

²⁵ Az asszony azt felelte rá: „Tudom, hogy eljön a Messiás, azaz a Fölkent, s amikor eljön, mindent tudtunkra ad.”

²⁵ Az asszony erre megjegyezte: »Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor ő eljön, kijelent majd nekünk mindent.«

²⁵ Az asszony így szól: „Tudom, hogy eljön a Messiás, vagyis a Fölkent. Mikor eljön, tudtunkra ad majd mindent.”

²⁵ Monda néki az asszony: Tudom, hogy Messiás jó (a ki Krisztusnak mondatik); mikor az eljő, megjelent nekünk mindent.

²⁵ Az asszony így felelt: – Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek; és amikor eljön, mindent nyilvánvalóvá tesz előttünk.

²⁶ Dicit ei Iesus: "Ego sum, qui loquor tecum".

²⁶ Jézus erre kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

²⁶ Jézus azt válaszolta neki: »Én vagyok az, aki veled beszélek.«

²⁶ Jézus erre kijelentette: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

²⁶ Monda néki Jézus: Én vagyok az, a ki veled beszélek.

²⁶ Jézus ezt mondta neki: – Én vagyok az, aki veled beszélek.

²⁷ Et continuo venerunt discipuli eius et mirabantur quia cum muliere loquebatur; nemo tamen dixit: "Quid quaeris aut quid loqueris cum ea?".

²⁷ Közben visszatértek tanítványai, s meglepődtek rajta, hogy asszonnal beszélget. De egyikük sem mondta: „Mit akarsz tőle?” Vagy: „Miért beszélgetsz vele?”

²⁷ Ekkor odaérkeztek a tanítványai, és elcsodálkoztak, hogy asszonnal beszélgetett. Mégsem kérdezte egyikük sem: »Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?«

²⁷ Közben visszatértek tanítványai. Meglepődtek, hogy asszonnal beszélget, de egyikük sem kérdezte: „Mit akarsz tőle?” vagy: „Mit beszélsz vele?”

²⁷ Eközben megjövének az ő tanítványai; és csodálkoztak, hogy asszonnal beszélt; mindazáltal egyik sem mondta: Mit keresel? vagy: Mit beszélsz vele?

²⁷ Tanítványai éppen ekkor értek oda, és csodálkoztak azon, hogy egy asszonnal beszélget, mégsem mondta egyikük sem: „Mit akarsz?”, vagy „Miről beszélsz vele?”

²⁸ Reliquit ergo hydriam suam mulier et abiit in civitatem et dicit illis hominibus:

²⁸ Az asszony otthagyta a korsóját, sietve visszatért a városba, és azt mondta az embereknek:

²⁸ Az asszony pedig otthagyta az edényét, elment a városba, és szólt az embereknek:

²⁸ Az asszony pedig otthagyta korsóját, a városba sietett és elhíresztelte az embereknek:

²⁸ Ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:

²⁸ Az asszony pedig otthagyta korsóját, bement a városba, és szólt az embereknek: –

²⁹ „Venite, videte hominem, qui dixit mihi omnia, quaecumque feci; numquid ipse est Christus?”.

²⁹ „Gyertek, van itt egy ember, aki mindent elsorolt, amit csak tettem. Ő volna a Messiás?”

²⁹ »Gyertek, lássátok azt az embert, aki elmondott nekem mindent, amit cselekedtem. Vajon nem ő a Krisztus?«

²⁹ „Jöjjetek, van itt egy ember, aki mindent elmondott, amit tettem. Talán ő a Messiás?”

²⁹ Jertek, lássátok egy embert, a ki megmonda nékem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?

²⁹ Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem. Vajon nem ő a Krisztus?

³⁰ Exierunt de civitate et veniebant ad eum.

³⁰ Az emberek kitódultak a városból, és odasereglettek hozzá.

³⁰ Azok erre kimentek a városból, és odamentek hozzá.

³⁰ Erre kimentek a városból és odasereglettek hozzá.

³⁰ Kimenének azért a városból, és hozzá menének.

³⁰ Erre azok elindultak a városból, és kimentek hozzá.

³¹ Interea rogabant eum discipuli dicentes: “Rabbi, manduca”.

³¹ Közben a tanítványok kérték: „Mester, egyél!”

³¹ Eközben a tanítványok kérték őt: »Rabbi, egyél!«

³¹ Közben a tanítványok kérték: „Mester, egyél.”

³¹ Aközben pedig kérék őt a tanítványok, mondván: Mester, egyél!

³¹ Közben a tanítványai kérték: – Rabbi, egyél! –

³² Ille autem dixit eis: “Ego cibum habeo manducare, quem vos nescitis”.

³² De ő azt felelte: „Van eledelem, csak nem tudtok róla.”

³² Ő azt felelte nekik: »Van nekem ennivalóm, amiről ti nem tudtok.«

³² De ő így válaszolt: „Van ennivalóm, amiről ti nem tudtok.”

³² Ő pedig monda nekik: Van nékem eledelem, a mit egyem, a mit ti nem tudtok.

³² Nekem van ételem, amit egyek, amit ti nem ismertek – válaszolta.

³³ Dicebant ergo discipuli ad invicem: “Numquid aliquis attulit ei manducare?”.

³³ A tanítványok erre tanakodni kezdtek egymás közt: „Csak nem hozott neki valaki enni?”

³³ A tanítványok egymást kérdezgették: »Talán enni hozott neki valaki?«

³³ A tanítványok erre kérdezgetni kezdték egymást: „Talán hozott valaki ennivalót neki?”

³³ Mondának azért a tanítványok egymásnak: Hozott-é neki valaki enni?

³³ A tanítványok erre egymást kérdezgették: – Talán hozott neki valaki enni?

³⁴ Dicit eis Iesus: “Meus cibus est, ut faciam voluntatem eius, qui misit me, et ut perficiam opus eius.

³⁴ Jézus erre megmagyarázta: „Az én eledelem, hogy annak akaratát teljesítsem, aki küldött, s elvégezzem, amit rám bízott.

³⁴ Jézus pedig így folytatta: »Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki küldött engem, hogy elvégezzem az ő művét.

³⁴ Jézus megmagyarázta nekik: „Az én eledelem az, hogy annak akaratát tegyem, aki engem küldött, és hogy elvégezzem művét.

³⁴ Monda nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, a ki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem.

³⁴ Jézus ezt mondta nekik: – Az én táplálékom az, hogy megtegyem Annak akaratát, aki küldött engem, és véghezvigyem az ő művét.

³⁵ Nonne vos dicitis: “Adhuc quattuor menses sunt, et messis venit”? Ecce dico vobis: Levate oculos vestros et videte regiones, quia albae sunt ad messem! Iam

³⁵ Vagy nem így beszéltek: Még négy hónap, és itt az aratás? Nos, azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket, és nézzétek meg a szántóföldeket: már megértek az aratásra.

³⁵ Ugye ti mondjátok: Még négy hónap, és elérkezik az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek föl szemeteket, és nézzétek a szántóföldeket, mert megértek már az aratásra.

³⁵Ugye azt mondjátok: Még négy hónap és eljön az aratás? De én azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a szántóföldeket! Megértetek már az aratásra.

³⁵Ti nem azt mondjátok-é, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Ímé, mondom nektek: Emeljétek fel szemeiteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.

³⁵Ugye ti magatok mondjátok, „Még négy hónap, és jön az aratás?” Ímé, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és figyeljétek a mezőket. Szókéek, az aratásra várnak.

³⁶qui metit, mercedem accipit et congregat fructum in vitam aeternam, ut et qui seminat, simul gaudeat et qui metit.

³⁶Az arató már most megkapja bérét, s termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örüljön, aki vet, azzal, aki arat.

³⁶Az arató megkapja a jutalmát, és termést gyűjt az örök életre, hogy együtt örvendjen a vető az aratóval.

³⁶Az arató már most megkapja bérét és egybegyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető az aratóval.

³⁶És a ki arat, jutalmat nyer, és az örök életre gyümölcsöt gyűjt; hogy mind a vető, mind az arató együtt örvendezzen.

³⁶Az arató már megkapja bérét, és begyűjti a termést az örök életre, úgyhogy együtt örül a vető és az arató.

³⁷In hoc enim est verbum verum: Alius est qui seminat, et alius est qui metit.

³⁷Mert igaza van a szólásmondásnak: Más vet és más arat.

³⁷Mert abban igaza van a közmondásnak, hogy más az, aki vet, és más az, aki arat.

³⁷Igaza van a közmondásnak: Egyik vet, a másik arat.

³⁷Mert ebben az a mondás igaz, hogy más a vető, más az arató.

³⁷Mert ebben az esetben igaz a mondás, „Az egyik vet, a másik arat”.

³⁸Ego misi vos metere, quod vos non laborastis; alii laboraverunt, et vos in laborem eorum introistis”.

³⁸Nos, azért küldtelek benneteket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, s ti az ő munkájukba álltatok bele.”

³⁸Elküldtelek titeket, hogy learassátok, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, és ti azok munkájába álltatok be.«

³⁸Én azért küldtelek titeket, hogy learassátok azt, amit nem ti munkáltatok. Mások fáradoztak, ti pedig azok munkájába álltatok be.”

³⁸ Én annak az aratására küldtelek titeket, a mit nem ti munkáltatok; mások munkálták, és ti a mások munkájába állottatok.

³⁸ Elküldtelek titeket, hogy azt arassátok, amiért nem ti fáradtatok. Mások fáradoztak érte, ti pedig az ő munkájukba álltatok be.

³⁹ *Ex civitate autem illa multi crediderunt in eum Samaritanorum propter verbum mulieris testimonium perhibentis: "Dixit mihi omnia, quaecumque feci!"*.

³⁹ Abból a városból sokan hittek benne a samáriaiak közül, az asszony szavára, aki tanúsította: „Mindent elsorolt, amit csak tettem.”

³⁹ Abból a városból a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szavára, aki bizonygatta: »Elmondott nekem mindent, amit cselekedtem.«

³⁹ Abból a városból sok samariai hitt benne, mert az asszony egyre bizonygatta: „Mindent megmondott, amit tettem.”

³⁹ Abból a városból pedig sokan hívének benne a Samaritánusok közül annak az asszonnak beszédéért, a ki bizonysgot tett vala, hogy: Mindent megmondott nékem, a mit cselekedtem.

³⁹ Abból a városból pedig a szamaritánusok közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: „Megmondott nekem mindent, amit tettem.”

⁴⁰ *Cum venissent ergo ad illum Samaritani, rogaverunt eum, ut apud ipsos maneret; et mansit ibi duos dies.*

⁴⁰ Amikor a samáriaiak odaértek hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.

⁴⁰ Amikor tehát a szamaritánusok odamentek hozzá, kérték őt, hogy maradjon náluk. Két napig ott is maradt.

⁴⁰ A samariaiak tehát odaérve hozzá, kérték, hogy maradjon náluk. Ott is maradt két napig.

⁴⁰ A mint azért oda mentek hozzá a Samaritánusok, kérék őt, hogy maradjon náluk; és ott marada két napig.

⁴⁰ Amikor a szamaritánusok Jézushoz értek, kérték őt, hogy maradjon náluk. És ott maradt két napig.

⁴¹ *Et multo plures crediderunt propter sermonem eius;*

⁴¹ S az ő szavát hallva még többen hittek benne.

⁴¹ Ekkor már sokkal többen hittek az ő tanítása miatt.

⁴¹ Tanítására még többen hittek benne.

⁴¹ És sokkal többen hívének a maga beszédéért,

⁴¹ Az ő szavának sokkal többen hittek.

⁴²et mulieri dicebant: "Iam non propter tuam loquelam credimus; ipsi enim audivimus et scimus quia hic est vere Salvator mundi!".

⁴²Meg is mondták az asszonynak: „Most már nem a te szavaidra hiszünk, mert magunk is hallottuk, és most már tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.”

⁴²Az asszonynak pedig azt mondták: »Most már nem a te beszéded miatt hiszünk, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy ő valóban a világ Üdvözítője.«

⁴²Az asszonynak pedig azt mondták: „Most már nem a te beszédedre hiszünk, mert magunk hallottuk és meggyőződünk róla: ez valóban a világ üdvözítője.”

⁴²És azt mondják vala az asszonynak, hogy: Nem a te beszédedért hiszünk immár: mert magunk hallottuk, és tudjuk, hogy bizonyly ez a világ idvezítője, a Krisztus.

⁴²Mondták is az asszonynak: – Már nem azért hiszünk, amit te mondtál, hanem mert mi magunk hallottuk, és tudjuk, hogy valóban ő a világ Üdvözítője.

1.1.3. Behatárolás

Júdeai tartózkodása után (Jn 3,22-4,2) az evangélista beszámol Jézus Galileába való visszatéréséről (Jn 4,3-4,43-54). A vándorút során a samariai Szikárban pihen meg, ahol találkozik egy samariai asszonnyal, akivel hosszasan beszélget, majd tanítványaival és végül a városbeliekkel, akiknél két napot ott marad. Az epizód tehát a helyszín, az időpont, a szereplők és a tematika alapján jól behatárolható a Jn 4,5-42 versek között.

1.1.4. Szó szerinti üzenet

Az evangélista a hosszú epizód során elsősorban Jézus és a bűnös asszony párbeszéde által egyrészt Jézus Krisztus identitását, másrészt pedig a samariai asszony és a városbeliek hitre jutását kívánja kiemelni. Az ismételten hangsúlyozott dialógus (Jn 4,7.9; 10-11; 13.15; 16-17; 19.21; 25-26) a személyes, egyre elmélyülő találkozást mutatja. Jézus fokozatosan tárja fel kilétét az asszony előtt, aki lépésről lépésre jut el a felismerésre a Mester titkát illetően: Ő egy zsidó ember (Jn 4,9), valaki, aki talán nagyobb Jákob pátriárkánál (Jn 4,12), Úr (Jn 4,11.15.19), próféta (Jn 4,19), Messiás (Jn 4,25.29). A találkozástól megrendülve az asszony, aki sietve visszamegy a városba, a Messiás tanújává válik, s szavára többen közelebb kerülnek Jézushoz (Jn 4,39). Emellett többségük nem az asszony tanúságtétele által, hanem az Úrral való személyes találkozás és az Ő szavának hallgatása révén jut el a hitre, amelynek csúcspontja, hogy megvallják Jézusról, valóban Ő a világ Üdvözítője (Jn 4,42). János evangélista tehát hangsúlyozza, hogy az Úrral való személyes kapcsolat, az Ő szavának elfogadása juttat el a hitre, ha nyitott az ember erre a találkozásra. S ez a hit az üdvösségre, vagyis az örök életre vezet, amelynek örömhírét tovább kell adni mindenki számára!

1.1.5. Kulcsszavak rövid elemzése

Δός μοι πειν (*dosz moj pejn*) - 'adj innom; adj nekem inni' /Jn 4,7.10/

János evangéliumában csupán kétszer hangzik el ez a szókapcsolat, mindkét esetben Jézus mondja ezt a samariai asszonynak. A szomjazó Jézus vizet kér egy idegen nőtől. A szomjazó Úr képe jelenik meg, bár más kifejezéssel (Διψῶ - *dipszó*: *szomjazom*), a János-evangéliumban a kereszten is (Jn 19,28). Noha mindkét helyzetben alapvetően a fizikai szomjúságról van szó, a jézusi kijelentés lelki tartalommal is bír: az Úr szomjazza az asszony, illetve az emberek hitét, szeretetét.

ὕδωρ ζῶν (*hüdór dzón*) 'élővíz' /Jn 4,10-11; 7,38/

A víz gyakran visszatérő szimbólum János evangélistánál (pl. Jn 1,26; 2,7.9; 3,5; 19,34), viszont az „élő víz” szókapcsolat csupán háromszor fordul elő kisebb nyelvtani változatokkal az evangéliumában (Jn 4,10-11; 7,38). Az élő víz, amit Jézus ad, s ami az örök életet hozza meg a hívó ember számára (Jn 4,14): jelentheti a Szentlelket (Jn 7,38), Jézus szavát (Jn 4,10; 6,68), illetve Jézust magát, akinek az oldálából a kereszten vér és víz folyik ki (Jn 19,34). Az élő víz tehát Isten maga, aki az Őrá szomjazó embert önmagával tölti be, s ez maga az örök élet (vö. Jn 4,15; 17,2-3!).

A szamariai asszonyról szóló evangéliumi részletben tehát két szomjúság találkozik egymással: Istennek az ember iránti, illetve az embernek az Isten iránti szomja!

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok János evangéliumán belül

1,1 “Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige”

1,9-10 “(Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ.”

1,48 “Natánael megkérdezte tőle: „Honnét ismersz?” Jézus így válaszolt: „Mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak, a fügefafa alatt voltál.”

2,19.21 “Jézus azt válaszolta: „Bontsátok le ezt a templomot, és harmadnapra fölépítem.” “De ő saját teste templomáról beszélt.”

3,16-17 “Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen. Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvösséget szerezzen a világnak.”

5,25 “Bizony, bizony, mondom nektek: Elérkezik az óra, s már itt is van, amikor a halottak meghallják az Isten Fia szavát. S akik meghallják, azok élni fognak.”

5,30 “Magamtól nem tehetek semmit. Amint hallom, úgy ítélek. Ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki küldött.”

5,36 “De nekem olyan bizonyosságom van, amely felülmúlja Jánosét: tetteim, amelyeknek a végbevételét az Atya bízta rám. Ezek a tettek, amelyeket végbeviszek, maguk tanúskodnak mellettem, hogy az Atya küldött.”

6,27 “De ne romlandó eledelért fáradozzatok, hanem olyanért, amely megmarad az örök életre. Ezt az Emberfia adja nektek, aki mellett maga az Atya tett tanúságot.”

6,31-32.34.35.38.39.40 “Atyáink mannat ettek a pusztában, amint az Írás mondja: Égi kenyeret adott nekik enni.” Jézus erre azt mondta: „Bizony, bizony, mondom nektek: Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem Atyám adja nektek az

igazi mennyei kenyeret.” “Erre így szóltak hozzá: „Urunk, adj nekünk mindig ebből a kenyérből!” „Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus. – Aki hozzám jön, többé nem éhezik, s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.” “Mert nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött. Annak, aki küldött, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert Atyámnak az az akarata, hogy mindenki, aki látja a Fiút és hisz benne, örökké éljen, s feltámasszam az utolsó napon.”

6,53.56 “Jézus ezt mondta rá: „Bizony, bizony, mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a véré, nem lesz élet bennetek.” “Aki eszi az én testemet és issza az én vére, az bennem marad, én meg benne.”

7,26 “S mégis teljesen nyíltan beszél, s nem szólnak rá semmit. Csak nem győződtek meg róla az előjárók, hogy ő a Messiás?”

7,31 “A népből sokan hittek benne. „Hát több csodajelel visz végbe, ha eljön a Messiás, mint amennyit ez végbevitt?” – kérdezték.”

7,37-39 “Az ünnep utolsó, nagy napján Jézus a templomban volt és fennhangon hirdette: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem: belsejéből, az Írás szava szerint, élő víz folyói fakadnak.” Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek. A Lélek ugyanis még nem jött el, mert még nem dicsőült meg Jézus.”

7,40 “E szavak hallatára a népből némelyek így beszéltek: „Valóban ez a Próféta!”

8,24 “Azért mondtam nektek, hogy bűnökben haltok meg, mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűnökben.”

8,53 “Csak nem vagy nagyobb Ábrahám atyánknál? Mert hisz ő meghalt. S a próféták is meghaltak. Mivé teszed magad?”

9,17 “Azért hát tovább faggatták a vakot: „Mit tartasz arról, aki visszaadta a szemed világát?” „Azt, hogy próféta” – felelte.”

9,37 “De hisz látod – felelte –, ő beszél veled.”

10,25 “Mondtam már nektek – felelte Jézus –, de nem hiszitek. A tettek, amelyeket Atyám nevében végbeviszek, tanúságot tesznek mellettem.”

14,26 “S a Vigasztaló, a Szentlélek, akit majd a nevemben küld az Atya, megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek.”

17,4 “Én megdicsőítettem a földön: a feladatot, amelynek az elvégzését rám bíztad, elvégeztem.”

17,18 “Amint te a világba küldtél, úgy küldöm én is őket a világba.”

19,28,30 "Jézus tudta, hogy már minden beteljesedett. De hogy egészen beteljesedjék az Írás, megszólalt: „Szomjazom!” Amint Jézus megízlelte az ecetet, így szólt: „Beteljesedett!” Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét."

20,21 "Jézus megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket."

Szinoptikus párhuzamok

Mt 3,6 "Megvallották bűneiket, s ő megkeresztelte őket a Jordán folyóban."

Mt 8,34 "Az egész város kiment Jézus elé, és amikor megpillantották, kérték, hagyja el határukat."

Mt 9,37-38 "Az aratnivaló sok, de a munkás kevés" – mondta akkor tanítványainak. – „Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz."

Mt 12,23 "A nép ámulva kérdezgette: „Csak nem ő a Dávid fia?"

Mt 12,41 "A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal, és elítélik, mert ők bűnbánatot tartottak Jónás szavára, s itt nagyobb van, mint Jónás."

Mt 16,14 "Így válaszoltak: „Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, Jeremiásnak vagy valamelyik másik prófétának."

Mk 14,61-62 "De ő hallgatott és nem felelt semmit. A főpap újra kérdezte, és ezt mondta: „Te vagy a Messiás, az áldott (Isten) Fia?" Jézus így válaszolt: „Én vagyok. És látni fogjátok, hogy az Emberfia ott ül a hatalom jobbján, és eljön az ég felhőin."

Lk 9,52-55 "Követeket küldött maga előtt. Ezek elindultak, s eljutottak a szamáriaiak egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. De nem fogadták be, mert meglátszott rajta, hogy Jeruzsálembé megy. Ennek láttán a tanítványok, Jakab és János felháborodtak: „Uram, ha akarod, lehívjuk az égből a tüzet, hadd pusztítsa el őket!" De ő hozzájuk fordult és rájuk pirított."

Lk 10,2 "Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra."

Lk 10,29-37 "De az igazolni akarta magát, ezért megkérdezte Jézustól: „Kit tekintsek felebarátomnak?" Erre Jézus átvette a szót: „Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment. Rablók kezébe került. Ezek kifosztották, véresre verték, és félholtan otthagyták. Történetesen egy pap tartott lefelé az úton. Észrevette, de elment mellette. Ugyanígy közeledett egy levita is. Láttá, de továbbment. Végül egy szamariainak is arra vitt az útja. Amikor meglátta, megérett rajta a szíve. Odament hozzá, olajat és bort öntött a sebeire és bekötözte, magát az embert pedig felültette teherhordó állatára, elvitte egy fogadóba és ápolta. Másnap elővett két

dénárt, odaadta a fogadósnak ezzel a kéréssel: Viseld gondját, és ha többet költenél, visszatérve megadom neked. Mit gondolsz, e három közül ki volt az igazi felebarátja annak, aki a rablók kezébe került?” „Aki irgalmas szívű volt iránta” – felelte. Jézus így folytatta: „Menj és tégy te is hasonlóképpen.”

Lk 17,11-19 “Jeruzsálemben ment Szamária és Galilea határa mentén vitt az útja. Amikor az egyik faluba betért, tíz leprás férfi jött vele szembe. Még messze voltak, amikor már megálltak és jó hangosan kérték: „Jézus, Mester! Könyörülj rajtunk!” Rájuk emelte tekintetét, és így szólt hozzájuk: „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak.” Útközben megtisztultak. Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, és emelt hangon dicsőítette az Istent, s arcra borulva hálát adott neki. Ez szamáriai volt. Jézus megkérdezte: „Nem tízen voltak, akik megtisztultak? Hát a kilenc hol maradt? Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött volna, hogy dicsőítse az Istent?” Aztán hozzá fordult: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 21,19 “Azután Isten megnyitotta a szemét, és meglátott egy vízforrást. Odament, megtöltötte a tömlőt és inni adott a gyermeknek.”

Ter 26,19 “Izsák szolgái a völgyben is ástak, és folyóvízű forrást találtak ott.”

Ter 33,18-20 “Jákok Paddan-Aramból való visszatérése után szerencsésen elért Szichem városához, amely Kánaán földjén fekszik. A város előtt ültette fel sáttortáborát. A darab földet, ahol táborát felállította, száz pengzegységért megvásárolta Szichem atyjának, Hámornak a fiaitól. Ott oltárt épített, és elnevezte El- nek, Izrael Istenének.”

Ter 48,21-22 “Azután Izrael így szólt Józsefhez: „Nézd, én meghalok. Isten azonban veletek lesz és visszavezet benneteket atyáitok földjére. Neked adok egy részt, testvéreiden felül, amit az amoritáktól karddal és íjjal szereztem meg.”

MTörv 8,3 “Megalázott és hagyta, hogy éhezzen, aztán mannával táplált, amelyet nem ismertél és atyáid sem ismertek, hogy megtudd: nemcsak kenyérral él az ember, sokkal inkább azzal él az ember, ami az Úr szájából jön.”

MTörv 11,29 “Ha az Úr, a te Istened elvezérel arra a földre, amelyet most indultok birtokba venni, az áldást Gerizim hegyén helyezd el, az átkot Ebal hegyén.”

MTörv 12,5-14 “Csak azokat a helyeket keressétek föl, amelyeket az Úr, a ti Istenetek majd minden törzsetek körében kiválaszt, hogy oda kerüljön neve, ott legyen lakóhelye. Oda menjetek! Oda vigyétek égőáldozataitokat és véres áldozataitokat, tizedeiteket és ajándékaitokat, fogadalmi és önkéntes adományaitokat, marháitokat és juhaitok első ellését. Ott tartsátok meg

családokkal az Úr, a ti Istenetek színe előtt áldozati lakomáitokat, s ott örüljétek kezetek munkája gyümölcsének, ha megáld az Úr, a te Istened. Semmiképp ne tegyetek majd úgy, ahogy itt szokás, ahol mindenki azt teszi, ami tetszik neki, mert még nem jutottatok be a nyugalom helyére, örökségetekbe, amelyet az Úr, a te Istened ad neked. De ha átkeltek a Jordánon és letelepedtek azon a földön, amelyet az Úr, a ti Istenetek ad nektek örökségül, és ha körülöttetek minden ellenségtől nyugalmat ad nektek, úgyhogy biztonságban élhettek, akkor az Úr, a ti Istenetek választ majd lakóhelyet nevének. Oda vigyetek majd mindent, amit parancsolok: égőáldozataitokat, véres áldozataitokat, tizedeiteket, adományaitokat, s minden válogatott fogadalmi ajándékokat, amellyel dicsőítitek az Urat. S örüljétek az Úr, a ti Istenetek színe előtt, ti és fiaitok és leányaitok, szolgálóitok és szolgálóitok, a levitával együtt, aki körötökben él, mivel nem kapott részt veletek az örökségből. Vigyázz, ne mutasd be égőáldozatodat akármelyik helyen, amelyet meglátsz. Csak azon a helyen, amelyet az Úr valamelyik törzsed körében kijelöl majd, ott mutasd be égőáldozatodat, s ott tedd meg, amit parancsolok neked.”

MTörv 18,18-22 „Helyesen beszéltek. Prófétát támasztok nekik testvéreik köréből, mint téged, neki adom ajkára szavaimat, s ő mindent tudtukra ad, amit parancsolok neki.” Ha valaki nem hallgat szavaira, amelyeket az én nevemben hirdet, akkor magam leszek, aki számadást kérek attól az embertől. Annak a prófétának pedig, aki egyetlen olyan szót is merészel hirdetni a nevemben, aminek a hirdetésével nem bíztam meg, vagy aki más istenek nevében beszél, az ilyen prófétának meg kell halnia. Lehet, hogy azt mondod magadban: Miről ismerjük fel azokat a szavakat, amelyeket nem az Úr mondott? (Tudd meg hát:) azok a szavak, amelyek, bár a próféta az Úr nevében hirdeti őket, nem válnak valósággá, s nem teljesülnek, olyan szavak, amelyeket nem az Úr mondott. A próféta mondta őket elbizakodottságában, nem kell tőlük tartanod.”

Józs 8,33 “Azután egész Izrael felsorakozott, a vének, az előljárók, a bírák, mindannyian, az idegenek éppúgy, mint akik ott születtek, a láda két oldalán a Lévi törzséből való papok előtt, akik az Úr szövetségének ládáját vitték, az egyik fele a Gerizim hegyén, a másik fele az Ebal hegyén, ahogyan Mózes, az Úr szolgálója parancsolta, Izrael népét először megáldani.”

Józs 24,32 “József csontjait, amelyeket Izrael fiai magukkal hoztak Egyiptomból, Szichemben temették el, azon a telken, amelyet Jákob Szichem apjának, Hámornak a fiaitól vett 100 ezüstön, s amely József fiainak örökrésze lett.”

2 Kir 3,17 “Mert ezt mondja az Úr: Nem láttok majd szelet, s nem láttok esőt sem, mégis ennek a pataknak a völgye megtelik vízzel, úgyhogy ihattok, és csapataitok meg teherhordó állataitok is.”

2 Kir 17,27-33 „rre Asszíria királya megparancsolta: „Az onnan elhurcolt papok közül engedjetez egyet vissza, menjen, telepedjék ott le, és tanítsa meg őket az ország Istenének kijárá tiszteletre.” Így hát azok közül a papok közül, akiket Szamáriából elhurcoltak, az egyik visszatért, letelepedett Bételben, s tanította őket, hogyan kell az Urat imádniuk. Csakhogy ezek a népségek mind bálványt csináltak maguknak, és felállították azokon a magaslatokon berendezett szentélyekben, amelyeket a szamáriaiak emeltek, mindegyik nép a maga városában, ahol lakott. A babiloniaiak Szukkot-Benotról készítettek képmást, a kutiak Nergalt, a hamatiak Asimát, az avviták Nibchaszt és Tartakot csináltak maguknak, a Szezarvaimból valók pedig elégették gyermekeiket Adrameleknek és Anameleknek, Szezarvaim isteneinek a tiszteletére, tűzben. Imádták az Urat, de ugyanakkor papokat választottak maguk közül a magaslatokra, hogy a magaslati szentélyekben ellássák a szolgálatot. Így imádták az Urat, de egyszersmind a maguk isteneinek is szolgáltak, azoknak a népeknek a szokásaihoz híven, amelyek közül odakerültek.”

Zsolt 122,1-5 “Öröm töltött el, amikor jelezték: Indulunk az Úr házába! Lábunk már átlépi kapuidat, Jeruzsálem! Jeruzsálem, te nagyszerűen épült, megerősített és (fallal) körülzárt város! Odavonulnak a törzsek, az Úr törzsei, Izrael törvénye szerint, hogy dicsőítsék az Úr nevét. Ott állnak a bírói székek, Dávid házának trónjai.”

Zsolt 126,5-6 “Akik könnyek között vetnek, örömmel aratnak majd. Sírva mennek előre, míg a magot szórják, de ujjongva jönnek visszafelé és összegyűjtik kévéiket.”

Ezd 4,1-6 “Amikor Júda és Benjamin ellenségei megtudták, hogy a fogságból hazatértek, s templomot építenek az Úrnak, Izrael Istenének, fölkeresték Zerubbábelt, Jesuát és a családfőket, és így szóltak hozzájuk: „Hadd építsük mi is veletek, hiszen ugyanúgy keressük Isteneteket, mint ti, s neki mutatunk be áldozatot Asszarhaddon, Asszur királya korától kezdve, aki idehozott minket.” Zerubbábel, Jesua és a többi izraelita családfő így válaszolt: „Nem illik, hogy veletek építsünk házat Istenünknek. Egyedül építünk majd az Úrnak, Izrael Istenének, amint meghagyta nekünk Cirusz, a perzsák királya.” Ezért a föld népe arra törekedett, hogy elkedvetlenítse Júda népét, és elvegye bátorságukat az építkezéstől. Tanácsosokat béreltek föl ellenük, és tervüket Cirusznak, a perzsák királyának egész idejében hátráltatták, egészen Dáriusnak, a perzsák királyának uralkodásáig. uralkodása idején, uralmának kezdetén panaszlevelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen.”

Ezd 10,10.44 “Ekkor fölállt Ezdrás pap, és így szólt hozzájuk:

„Hütlének lettetek, amikor idegen asszonyokat vettetek feleségül, s így csak szaporítottátok Izrael vétkeit.” “Ezek mind idegen asszonyt vettek feleségül. Elküldték az asszonyokat is, a gyermekeket is.”

Jób 31,8 “akkor más egye meg, amit én vetettem, és ami nekem nő, azt mind ki kell tépni.”

Sir 50,25 “Kétfajta népségtől iszonyodik lelkem, a harmadik pedig már nem is nép”

Iz 2,3 “felé tart számos nép, és így szól: „Rajta, menjünk fel az Úr hegyére, Jákob Istenének házához, hogy tanítson meg minket útjaira, és így az ösvényein járassunk. Mert a Sionról jön a törvény és Jeruzsálemből az Úr tanítása.”

Iz 9,2 “Nagy ujjongással töltöd el őket, kitörő örömet adsz nekik. Úgy örülnek majd színed előtt, ahogy aratáskor szoktak örülni, s ahogy akkor örülnek, amikor a zsákmányt osztják.”

Iz 44,3 “Mert elárasztom vízzel a tikkadt mezőt, és bővízű patakokkal a kiaszott földet. Kiárasztom lelkemet utódaidra, és áldásomat gyermekeidre.”

Iz 49,10 “Nem éheznek és nem szomjaznak, forró szél nem éri, s nap sem égeti őket. Mert aki megkönyörült rajtuk, az vezeti, s a vizek forrásaihoz tereli őket.”

Iz 52,6 “Ismerje meg hát népem a nevemet; azon a napon majd megértik, hogy én magam mondom: „Íme, itt vagyok!”

Iz 58,10-11 “ha odaadod az éhezőnek kenyeredet, és jóllakatod az elnyomottat, akkor felragyog a sötétségben világosságod, és homályod déli verőfényre változik. Maga az Úr vezérel szüntelen, s még a kietlen helyeken is felüdít. Erővel tölti el tagjaidat, olyan lesz, mint az öntözött kert, és mint a vízforrás, amelynek vize nem apad el soha.”

Jer 2,13 “Mert kétszeres gonoszságot követett el népem: elhagytak, engem, az élő vizek forrását, azért, hogy ciszternákat ássanak maguknak, ciszternákat, amelyek megrepedeznek, így nem tarthatják meg a vizet.”

Zak 14,8 “Azon a napon élő víz fakad Jeruzsálemben. Az egyik fele a keleti tenger felé, a másik fele a nyugati tenger felé folyik: télen és nyáron így lesz.”

ApCsel 6,14 “Hallottuk, amint mondta: Az a názáreti Jézus romba dönti ezt a helyet és megváltoztatja a Mózesről ránk hagyott szokásokat.”

ApCsel 8,8 “Így nagy volt az öröm ebben a városban.”

ApCsel 8,14-17 “Amikor a Jeruzsálemben maradt apostolok meghallották, hogy Szamária elfogadta az Isten szavát, elküldték hozzájuk Pétert és Jánost. Amikor megérkeztek, imádkoztak értük, hogy megkapják a Szentlelket. Mert még egyikükre sem szállt le, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére. Rájuk tették hát kezüket, s erre megkapták a Szentlelket.”

ApCsel 8,20 "Péter elutasította: „Vesszen el a pénzed veled együtt, mert azt hitted, hogy az Isten ajándékát pénzen meg lehet venni."

ApCsel 8,25 "Miután így tanúságot tettek és hirdették az Úr szavát, visszatértek Jeruzsálembe, útközben sok számai faluban hirdették az evangéliumot."

ApCsel 10,48 "Ezzel elrendelte, hogy Jézus Krisztus nevében kereszteljék meg őket. Őt viszont arra kérték, hogy maradjon még náluk néhány napig."

ApCsel 17,23 "Amint szétnéztem és megtekintettem szentélyeiteket, ráakadtam egy oltárra, amelyen az a felírás állt: Az ismeretlen istennek. Nos, én azt hirdetem nektek, akit ti ismeretlenül tiszteltek."

ApCsel 18,20 "Arra kérték, hogy huzamosabb ideig maradjon, de nem állt rá."

Róm 9,3-5 "Inkább azt kívánám, hogy magam legyek átok alatt, távol Krisztustól, testvéreimért, a test szerint népemből valóként, Izrael fiaiért: övék az istenfiúság, a dicsőség, a szövetségek, a törvényadás, az istentisztelet és az ígéretek. Övéik az atyák, és test szerint közülük származik Krisztus, aki mindenek fölött való, mindörökké áldott Isten, Ámen."

Róm 11,18 "Ha mégis kérkednél, tudd meg: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged."

Róm 12,1 "Testvérek, Isten irgalmára kérlek benneteket: Adjátok testeteket élő, szent, Istennek tetsző áldozatul. Ez legyen szellemi hódolatotok."

Róm 13,11 "Ehhez tartsátok magatokat, felismerve az időt. Itt az óra, hogy fölébredjünk az álomból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hívők lettünk."

1 Kor 1,17 "Krisztus ugyanis nem keresztelni küldött, hanem azért, hogy hirdessem az evangéliumot, de nem bölcselkedő beszéddel, nehogy Krisztus keresztje elveszítse erejét."

Kor 3,6 "Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést az Isten adta."

Kor 3,17 "Az Úr ugyanis a Lélek: ahol az Úr Lelke, ott a szabadság."

Ef 2,3 "Közéjük tartoztunk mi is, amíg testi vágyainkban éltünk, s megtettük, amit a test és az érzékek kívántak. Születésünknél fogva mi is a harag gyermekei voltunk, akárcsak a többi ember."

Ef 2,18 "Az ő révén van mindkettőnknek szabad utunk az egy Lélekben az Atyához."

Fil 3,3 "A körülmetéltek ugyanis mi vagyunk, akik Isten Lelke szerint szolgálunk, akik Krisztus Jézusban dicsekszünk"

Zsid 10,9 "Azután így folytatta: „Megyek, hogy teljesítsem akaratodat.” Eltörli az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat."

1 Jn 4,4 "Gyermekeim, ti az Istentől vagytok, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van."

1 Jn 4,14 "Láttuk és tanúságot teszünk róla, hogy az Atya elküldte a Fiút a világ Üdvözítőjéül."

1 Jn 5,6 "Ő az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus. Nem csupán víz által, hanem víz és vér által. És a Lélek tesz tanúságot róla, mert a Lélek az igazság."

Jel 14,15 "Ő az, aki víz és vér által jött, Jézus Krisztus. Nem csupán víz által, hanem víz és vér által. És a Lélek tesz tanúságot róla, mert a Lélek az igazság."

Jel 21,6 "Aztán folytatta: „Megtörténtek. Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég. A szomjazónak ingyen adok az élet forrásának a vizéből."

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus nézőpont

2.1.1. Szó szerinti fordítás

A Lélek kegyelmét a Szentírás olykor tűznek, máskor víznek nevezi. Ily módon jelzi, hogy ezekkel az elnevezésekkel nem a Lélek lényegét írja le, hanem a cselekvését, hiszen a Lélek láthatatlan és egyszerű, s ezért nem állhat különböző dolgokból. Amikor tűznek mondja a Lelket, arra utal, hogy a kegyelem felemeli és melegséggel tölti el az embert, s elemésztí a vele ellentétes dolgokat. Amikor víznek nevezi, arra utal, hogy tisztító hatású, s felüdítí azoknak a lelkét, akik befogadják. Mégpedig joggal; mindenféle gyümölcshozó és termékeny fával teli kerthez teszi ugyanis hasonlóvá a készséges lelket, s nem engedi, hogy levert legyen, vagy elérjék a Sátán cselvetései, hiszen víz, s ezért eloltja az ellenség tüzes nyilait.

Aranyszájú Szent János (fordította: GörföI Tibor)

2.1.2. Catena Aurea

E heti szakaszunkkal kapcsolatban a következőket fogalmazták meg az egyházatyák:

⁷Egy samáriai asszony odament vizet meríteni. Jézus megszólította: „Adj innom!” ⁸Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy élelmet szerezzenek. ⁹A samáriai asszony így válaszolt: „Hogyan? Zsidó létedre tőlem, samáriai asszonytól kérsz inni?” [A zsidók ugyanis nem érintkeztek a samáriaiakkal.] ¹⁰Jézus ezt felelte neki: „Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked.” ¹¹„Uram – mondta erre az asszony –, hiszen vödröd sincs, a kút pedig mély. Honnan vehetnél hát élő vizet? ¹²Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki ezt a kutat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival együtt?”

Szent Ágoston: Jézus azonban ennek az asszonynak a hite után szomjazott: ugyanis egy olyasvalaki után szomjazik, akiért vérét ontotta.

Általánosságban „éltető víznek” olyan vizet neveznek, ami egy forrásból jön. Ugyanis az esővizet, amit árokban vagy ciszternákban gyűjtenek, nem nevezik „éltető víznek”. Ám ha bár az forrásból ered, de valamilyen helyen összegyűjtve áll; vagy ha bár az eredetből fakad, ám folyásában megtöretik és ezáltal el lesz választva forrásától, azt nem nevezik „éltető víznek”.

¹³Jézus azt mondta neki feleletül: „Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik.
¹⁴De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” ¹⁵Erre az asszony kérte: „Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni.” ¹⁶Jézus így válaszolt: „Menj, hívd el a férjedet, és gyere vissza!” ¹⁷„Nincs férjem” – felelte az asszony. Jézus erre azt mondta neki: „Jól mondtad, hogy nincs férjed, ¹⁸mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem férjed. Így igazat mondtál.”

Aranyszájú Szent János: Nézd csak, hogyan lesz az asszony fokozatosan a tanítás magasságába vezetve: A nő őt először csak valamilyen hozzá lehajoló zsidónak tartotta. Aztán, mikor az éltető vizet hallotta tőle, azt feltételezte, hogy érzékelhető dolgokról szólt. Azután, amikor rájött, hogy azok szellemi dolgok voltak, melyekről beszélt, úgy hitte, hogy egy meghatározott víz veszi el a szomjúság érzetet. Még nem tudta, hogy milyen víz az, de óhajtotta azt, mert azt magasztosnak, az érzékelhető fölöttinek tartotta. Erre következik ez: „„Uram, adj nekem ilyen vizet, hogy ne szomjazzam többé, s ne kelljen idejárnom meríteni.” És ezért toldja be Jákob atyát, kiről neki oly nagyon jó véleménye volt.

¹⁹„Uram – válaszolta az asszony –, látom, próféta vagy. ²⁰Atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádni.”
²¹„Hidd el nekem, asszony – mondta Jézus –, elérkezik az óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogják imádni az Atyát. ²²Ti azt imádjátok, akit nem ismertek, mi azt, akit ismerünk, mert az üdvösség a zsidóktól ered. ²³De elérkezik az óra, s már itt is van, amikor igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat akar. ²⁴Az Isten lélek, ezért akik imádják, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.”

Szent Ágoston: Egy magas hegyet akarsz imádkozáshoz, hogy ez által közelebb légy Istenhez. De az, aki a magasban lakik, lejön a síkságra. Szállj le tehát, hogy felléphess! [...] A templomban akarsz imádkozni? – Imádkozz önmagadban; mert hiszen mindenekelőtt te magadnak kell Isten templomává válni.

<http://www.catena-aurea.de/ljaqu3.html> (letöltés ideje: 2020.03.09.)

2.2. Tanítóhivatali nézőpont

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

728 Jézus a Szentlelket mindaddig nem nyilatkoztatta ki teljesen, amíg Ő maga halálával és föltámadásával meg nem dicsőül. Apránként azonban utalt rá még a sokaságnak szóló tanításában is, amikor kinyilatkoztatja, hogy az Ő Teste eledel lesz a világ életéért! Nikodémusnak, a samariai asszonynak és azoknak is, akik részt vettek a sátoros ünnepen, utal rá. Tanítványainak nyíltan beszél, amikor az imádságról szól és a tanúságtételről, amit nekik kell tenniük.

694 A víz. A víz szimbóluma a Szentlélek működését jelzi a keresztségben, mivel a Szentlélek segítségül hívása után az új születés hatékony szentségi jelévé válik: miként első születésünk magzati állapotát víz tartja fenn, úgy a keresztség valóságosan jelzi, hogy isteni életre születésünket a Szentlélekben kapjuk ajándékba. Sőt az "egy Lélekben (...) megkeresztelkedve", "mindannyiunkat egy Lélek itatott át" (1Kor 12,13): a Lélek tehát személyesen is élő Víz, amely a megfeszített Krisztusból ered mint forrásából, és bennünk az örök életre szökell.

2652 A Szentlélek az "élő víz", mely az imádkozó szívében "az örök életre szökell". Ugyanő tanít meg arra, hogy ezt a vizet magából a forrásból: Krisztusból fogadjuk. A keresztény életben pedig a forrásnak elágazásai vannak, melyeknél maga Krisztus vár ránk, hogy megittasson a Szentlélekkel.

2658 "A remény pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete elárad a szívünkben a Szentlélek által, aki nekünk adatott" (Róm 5,5). A liturgikus életben megformálódott imádság mindent abból a szeretetből merít, amellyel Krisztusban szeretnek minket, s mely lehetővé teszi számunkra, hogy válaszoljunk Neki azzal, hogy úgy szeretünk, ahogyan Ő szeretett minket. Ez az egy szeretet az imádság forrása, aki belőle merít, eléri az imádság csúcsát:

"Én téged szeretlek, Istenem, és egyetlen vágyam, hogy Téged életem utolsó lehelletéig szeresselek. Téged szeretlek, végtelenül szeretetre méltó Isten, és inkább akarok meghalni Téged szeretve, mint élni szereteted nélkül. Téged szeretlek, Uram, és az egyetlen kegyelem, amit tőled kérek, az, hogy Téged örökké szerethesselek. (...) Istenem, bár a nyelvem nem képes minden pillanatban mondani, hogy Téged szeretlek, akarom, hogy a szívem annyiszor ismétlje neked, ahányszor lélegzetet veszek."

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál: *Dominum et vivificantem*

1. „*Urunk és Éltetőnk*” – *vallja hittet az Egyház a Szentlélekről*. Ezt imádkozza az úgynevezett nicea-konstantinápolyi hitvallásban, amely nevét a két zsinatról – a niceairól (325) és a konstantinápolyiról (381) – kapta. Ezeket fogalmazták meg és hirdették ki. Ehhez a hitvalláshoz később még hozzáfűzték, aki „szólt a próféták szavával”.

Az Egyház ezeket a szavakat hitének forrásából, magától Jézus Krisztustól kapta. János evangéliuma szerint ugyanis az új étellel ajándékkal kaptuk a Szentlelket, amint azt Jézus a sátoros ünnepen kijelentette és megígérte: „Aki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék, aki hisz bennem, belsejéből az Írás szava szerint élő víz folyói fakadnak.” Az evangélista meg is magyarázza: „*Ezt a Lélekről mondta, amelyben a benne hívők részesülnek.*” Ugyancsak a víz hasonlatával él Jézus a samariai asszonnyal folytatott beszélgetésében, amikor az „örök életre szökellő vízforrásról” szól, vagy amikor Nikodémusnak kijelenti: annak, aki be akar menni Isten országába, újja kell születnie „*vízből és Szentlélekből*”.

Krisztus szavain okulva a pünkösdi események tapasztalatából, és saját apostoli történelméből gazdagodva, az Egyház kezdettől fogva hirdeti a Szentlélekre vetett hitét. *A Szentlélek az, aki élte.* Akiben a *kifürkészhetetlen háromságos Isten az emberekkel közli magát*, és így az örök élet forrását fakasztja bennük.

2. Ezt a hitet, amelyet az Egyház töretlenül vall, Isten népének tudatában ismételt meg kell újítani és el kell mélyíteni. Az utóbbi száz esztendőben ez több alkalommal is megtörtént: kezdődött XIII. Leó pápával, aki 1897. máj. 9-én a *Divinum illud munus* enciklikát teljesen a Szentléleknek szentelte; XII. Pius pápa, a *Mystici Corporis* enciklikája (1943. jún. 29.) a Szentlelket az Egyház életelvének vallja, melyben együttműködik Krisztussal, a misztikus test fejével. Végül a *II. Vatikáni Egyetemes Zsinat* hívta fel a figyelmet: a Szentlélekről szóló tanítással újra tüzetesen foglalkoznunk kell, amint azt VI. Pál is hangsúlyozta: „A zsinat krisztológiáját és főként egyháztanát új tudományos kutatásnak kell követnie, amely a Szentlélekre és kultuszára vonatkozik. Ez pontosan a zsinat tanításának kiegészítéséhez szükséges.”

Korunkban tehát arra hív fel minket az Egyház mindig ősi és mindig új hite, hogy egyre tüzetesebben foglalkozzunk az életet adó Szentlélekkel. (...) Az Egyház arra küldetett, hogy ilyen módon hirdesse a Szentlelket, amikor az emberiség családjával együtt a Krisztus születése utáni második évezred végéhez közeledik. Annak tudatában, hogy „ég és föld elmúlnak”, különös jelentőséget kapnak azok a szavak, „amelyek el nem múlnak”. Ezeket a szavakat Jézus a Szentlélekről mondta,

aki „az örök életre szökellő víz” kimeríthetetlen forrása, aki igazság és megszentelő kegyelem. Az Egyház ezekről a kijelentésekről akar elmélkedni, ezekre a szavakra akarja terelni a hívek és minden ember figyelmét, hogy így készüljenek arra a nagy jubileumra, amely átvezet a második évezredből a kereszténység harmadik évezredébe.

2.3. Liturgikus nézőpont

2.3.1. Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

Az *evangéliumi szakasz* (hosszabb forma: Jn4,5-42; rövidebb forma: Jn4,5-15,19b-26.39a.40-42) Jézus és a samariai asszony történetét mondja el. Az *olvasmány* (Kiv 17,3-7) egyfelől gondolati párhuzamba állítható az evangéliummal, ugyanis alapmotívum a szomjúság, illetve a víz képe, valamint az, hogy Isten az, aki a nép szomját eloltja, azonban lényeges különbségeket is megfigyelhetünk. A Kivonulás könyvében azt olvassuk, a nép kísértette az Urat, aki gondviselésének nyomatékosságára hatalmat adott Mózesnek, hogy vizet fakasszon a sziklából, amivel a nép szomját olthatja. Az evangéliumban viszont maga Jézus szólítja meg az asszonyt, ő az, aki a párbeszédet kezdeményezi, felébresztve az asszonyban a hitet. A pusztai vándorlás során a hétköznapi értelemben vett víz eredt a sziklából, a Jézus által adott „élő víz” pedig végső soron magát Jézus Krisztust jelenti, mint az örök élet forrását, és a beléje vetett egzisztenciális bizalomra utal.

Az evangélium történetéhez kötődik a *samariai asszonyról szóló prefáció*: „Ő miközben vizet kért a samariai asszonytól a hit ajándékát nyújtotta néki, az asszony hitére szomjazott, hogy az istenszeretet tüzét lánggra gyújtsa benne”.

A víz mint tisztító, isteni erő, jelkép megjelenik a két választható *kezdőének* közül a másodikban (Ez 36,23-26): „Ha majd elismeritek, hogy én vagyok a ti szent Istenetek: egybegyűjtelek titeket az egész világról. Tiszta vizet hintek rátok, és megtisztítlak minden gonoszságtól: új lelket adok belétek – mondja az Úr”.

Az *evangélium előtti vers* az őt követő evangéliumból idéz, a szakaszban megjelenő hitvallásokat kiemelve és egyesítve:

„Valóban te vagy a világ Megváltója, Uram. Adja innom az élő vízből, hogy ne szomjazzam soha többé!” (Jn4,42 és 15). Hasonlóan az *áldozási ének* is ebből a jánosi szakaszból való: „Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, abban örök életre szökellő vízforrás fakad” (Jn4,13-14).

Kulcskifejezés a „lélekben és igazságban” való imádás gondolata – ehhez kapcsolható némileg a *szentlecke* (Róm5,1-2.5-8) leírása arról, hogy a „nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete” (Róm5,5).

Továbbá kiemelendő az a motívum, hogy Jézus a számkivetett szamariaiak közé is elmegy, noha természetesen tisztában volt a zsidók és szamaritanusok közti ellenségeskedéssel. Ő az, aki az elhagyottakkal, a lenézettekkel is szóba áll, átlépve az előítéleteket. Ehhez kapcsolható a két választható kezdőének közül az első (Zsolt 24,15-16): „...Tekints rám és irgalmaz: elhagyott vagyok és nyomorult” (Zsolt24,16).

Végül, de nem utolsó sorban az egyetemes könyörgések legtöbbje az evangéliumhoz kapcsolódik. „Add, Urunk, hogy híveid az evangélium élő vizével enyhítsék lelkük szomjúságát!” (1.); „Add meg, Urunk, a népeknek, hogy lélekben és igazságban imádjanak téged!” (2.); „Vezess, Urunk, mindnyájunkat a húsvéti szentségek kegyelmi forrásához!” (3. – itt már gondolhatunk az élő víz és a keresztség kapcsolatára); „Add, Urunk, hogy a felnövekvő új nemzedék is meggyőződéssel vallja Fiadat a világ Üdvözítőjének!” (5.)

2.3.2. Liturgikus énekek

Gitáros énekek:

Boanergész - Mint szarvas hús vizek után

<https://www.youtube.com/watch?v=iHg1UTCZaxk>

Jöjj élő víz

<https://www.youtube.com/watch?v=IZ751xDr-xQ>

2.4. Pedagógiai nézőpont

2.4.1. Evangélium témáját tantörténetek

A híd

Egy vidéki farmon élt két testvér egymás szomszédságában. Egy napon egy jelentéktelen félreértés kapcsán összevesztek. Eddig kölcsön adták egymásnak szerszámaikat. Ameddig az egyik távol volt, a másik vigyázott a farmra, megbeszélték a problémáikat, de most egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyven éves szomszédság, most végül odáig fajult a dolog, hogy nem is álltak szóba egymással.

Egy szép napos reggelen az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen férfi, aki munkát keresett egy-két napra. Először el akarta küldeni, de végül,

amikor meghallotta, hogy ácsmester, és jól bánik a fával, megmozgatta a fantáziáját. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határába építsen egy kerítést. Olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a testvére.

Miután kiadta a feladatot és minden faanyagot, szerszámot, szeget a rendelkezésére bocsátott a mesternek, elment a városba. Az ács neki is látott a munkának. Estefelé, amikor visszajött az idősebb testvér megdöbbenve látta, hogy a telek határában, a kis völgyben nem egy kerítés, hanem ellenkezőleg, egy híd áll, mely összeköti az ő és testvére telkét.

Pont akkor jött ki a fiatalabbik testvér, aki szintén megdöbbenve nézte a hidat, ezt mondta:

"Drága testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni, azok után, ami köztünk történt? Azok után, amiket tettem és mondtam?" Erre mindketten nagyon elszégyelltek magukat, és a híd közepén egymásba borulva kibékültek.

Ennek öröme kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találnak még neki valami munkát.

Erre a Mester így felelt: "Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!"

Forrás: http://onmegvalositas.hu/topik/spiritualis_tanmese

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Schrenk Éva

ÉLŐ VÍZ

Élő víz csobogjon szavaimból!
Megelevenedjenek a holtak!
Tespédő, belső "helyiségeikből",
izzó lángnyelvek bomolj`nak!

Járja át testüket a tűz!
Lelkesedjenek Jézusért!
Szokásos templomi sétájukon
ne feledjék, ki bennük él!

Ha kell, ostorcsapás legyen az Ige!
Máskor balzsam a sajtó sebre.
Az Élő Isten tudja, mikor mi kell.
Vezeti Őt benne lakó Lelke.

Élő víz csobogjon szavaimból!
Értse, kinek érteni adatott!
Langymeleg, állott, posvány életünk
már rég megújulásra hivatott.

Forrás: <http://www.poet.hu/vers/188445>

Nagy István Attila

ELINDULNI

Elindulni az ösvényen,
amely úgy kanyarog,
hogy nem néz vissza.
Elindulni, elhagyni a várost,

amely részt kér belőled,
föliszsa a véred,
rátelepszik a tüdődre,
a szívedben zakatol.
Elhagyni a nemlétező
birodalmakat, az esztelen

tipródást, a sehohsem-volt
vágyakat, s lerázni
a hamis illúziókat.
Menni az ösvényen,
amely az égbe fut
előtted.

Forrás: <https://mek.oszk.hu/08300/08356/08356.htm#116>

Balla Zsófia
A SZÜNET CSODÁJA

Egyszer csak minden lámpa kialudt.
A hegynek fölfelé, kezemben drága étel,
betakarva most tárgyatlan sötéttel,
féltem, nem érem el a kolostor-kaput.

Sötétségben minden föld idegen.
Lépegettem azért, bizonytalan, – aztán
 egyre jobban,
mert a magasba néztem és ott billiárd
fény repdesett.

Nem mélyből, hanem az égből kiált,
hogy harsány, folt lámpáink mögött
 mindig ott van
a csilló öröklét. Együtt süvít a
 csillagokkal.

Régi nyarak remegnek ezer csillagjegyén.
S mi vakon lépegetünk a nálunk
 nagyobban.

Van olyan ég, melyben otthon vagyunk.

Forrás:

<http://barkaonline.hu/szepirodalom/18-versek/4291-balla-zsofia-versei>

Sárosi Árpád
KÖNYÖRGÉS LÉPCSŐJÉN

Asszonyok. Elfáradtak, vének,
Szivükben igék és tömjének.
Krisztus keresztjén remegő bocsánat:
"Könyörülj rajtunk, ki Magdolnát láttad."

Az időben, ismertem őket.
Hajnalok tűzében égőket,
Kitártan büvös, liliomos karjuk:
"A vágyak kinját szomjazzuk, akarjuk!"

Hervadtan hull a szó, imádság,
Hogy mámor-éveiket váltsák...
Az Ur megvédett minden könnyet, átkot,
Mikor az Egynek, csókkal megbocsátott.

Forrás: <https://www.eternus.hu/vers/4384>

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- A víz szimbólum mit jelképez János-evangéliumában? Mit jelent az én életemben?
- Hogyan lehet az, hogy az "istentelenként" kitaszított számáriaiaknak 2 nap is elég volt, hogy felismerjék Jézusban a Messiást, a "helyes" úton járó zsidóknak pedig 3 év is kevés volt? Mire tanít ezzel a szöveg? Mit érthetett Jézus az élő víz alatt? (Ő maga? Szentírás? Isten imádat? Liturgia? Szeretetszolgálat?)
- Mit jelenthet az, hogy lélekben és igazságban imádni?
- Tapintatosan beszélek Krisztusról az embereknek, vagy ajtóstól rontok a házba?
- Hogyan változott a számáriai asszony lelkiállapota a történet során?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Istenünk, minden irgalom és jószág forrása, te a böjt, az imádság és az irgalmas szeretet gyakorlása által gyógyulást adsz bűneinkre. Nézd jóságosan őszinte bűnbánatunkat, és amikor vétkeinket beismerve meghajlunk előtted, emelj föl minket szüntelen irgalmaddal.

A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

Szerzetesi közösségek imája:

Uram Jézus Krisztus!

Hálát adok nagy irgalmadért, hogy keresed velem a találkozást és élethelyzetem kútjánál leülve megszólítasz engem: „Adj innom!” Mélységesen megdöbbsz kérésed: Hogyan kérhetsz Te tőlem, bűnös embertől inni? Hiszen én magam is folytonos szomjúságban szenvedek és Te, Uram, Te fordulsz felém kéréssel? Téged azonban nem hoz zavarba, hogy eszköztelen vagy „vödröd sincs, a kút pedig mély”, hanem Isten ajándékára és magadra fordítod a figyelmet.

Csak azért kérsz, hogy azután adhass élő vizet, amelytől soha többé nem szomjazunk meg.

„Uram, add nekem ezt a vizet... hogy ne szomjazzam és ne kelljen ide járnom meríteni.”

Hogy ne kelljen élethelyzetem sötét oldalával szembesülnöm, hogy ne kelljen a kút sötétségét néznom, és fáradozva vízhez jutnom.

De Te, amikor mégis rátereled a szót bűnösségemre, csak azért teszed, hogy gyógyítsd azokat. Hogy bűneinket elhagyva megajándékozhas a Te ajándékkal, Aki a Szentlélek, Aki bennem örök életre szökellő vízforrásként „Lélekben és igazságban fogja imádni az Atyát. Mert az Atya ilyen imádókat keres magának..”

Uram Jézus, alávetem magam Szentleked tisztító vizének. Nem ismerem még teljesen az Atya ajándékát a Szentleket, Akit általad akar nekünk adni az Atya, de kérlek, add nekem ezt az élő vizet, amely képessé tesz arra, hogy szomjúságom oldódjon és viszonzásul szeretetemmel, melyet Tőled kaptam, oltsam a Te szomjodat, amikor kéred tőlem: „Adj innom!” Ámen.

Pálos Nővérek

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz

Forrás: <http://freshwallpapers.net/beach/ocean-waves-wallpaper-hd.html>

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- Jézus szomjazza az én szeretetemet is.
- Akármilyen bűnös is vagyok, az Úr engem is meghív az Élő vízből való merítésre. Isten mindig kész oltani a lelki szomjamat.
- Jézus a környezete által megvetettekkel, kitaszítottakkal is beszél, hirdeti számukra az örömhírt, sőt, kérésükre köztük is marad.
- Jézus nem azzal törődik, hogy milyen életállapotban vagyunk, hanem hogy onnan elvezessen magához lebontva minden akadályt.
- Nekem az örömhír, hogy a Szentíráson keresztül az Úr velem is beszélget, mint a számáriai asszonnyal.

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Kalkuttai Szent Teréz anyja lelkisége nyomán feladatom mindennap: csillapítani Jézus szeretet-szomjúságát az embereket szolgálva!
- Megtaláljam azt a személyes imamódot, mellyel mindennap meríthetek Jézusból, az Élő víz forrásából. Jézushoz hasonlóan én is osszam meg az életet adó vizet mindazokkal, akikkel az életem során találkozom!
- Senkit ne vessek meg az előítéletek vagy mások véleménye miatt, törekedjem mindenkivel egyforma szeretettel bánni!
- Engem arra ösztönöz ez az evangéliumi szakasz, hogy rendszeresen olvassam a Szentírást, és csak utána beszéljek az embereknek Krisztusról.
- Elmélyítsem magamban, hogy nincs olyan helyzet az életemben, ahol az Isten ne találna utat hozzám, és ne tudna elvezetni arra, hogy felismerjem Őt ott is.